

[Industriministeren]

at være en effektiv regel mod, at der bliver for mange penge til aktionærerne, og det kunne jeg måske nok i anden sammenhæng beklage, fordi vi jo ønsker at tilføre virksomhederne mere ansvarlig egenkapital.

Lad mig også fremsætte en enkelt bemærkning vedrørende ændringsforslaget om friaktier. Med udstedelse af friaktier overføres der ikke beløb fra selskabet til aktionærerne, idet der gennem emissionen alene overføres midler fra selskabets reserver til selskabets aktiekapital. Det kan ofte være en nødvendighed for et selskab over for omverdenen, over for långivere, åbent at vise selskabets reelle værdi. Dette er sagt mange gange før også af flere af fagbevægelsens ledere. Jeg håber, at alle vil tage disse kendsgerninger til efterretning.

Lad mig til slut sige følgende: det store og altovervejende flertal af vore virksomhedsledere og deres mange hundrede tusinde medarbejdere på de private arbejdspladser er indstillet på at overholde disse love. Jeg ved af erfaring, at både lederne og deres medarbejdere betragter prislove som ubehagelige og overflødige. De kender nemlig markedets barske forhold, og de er med god grund utilfredse med, at skulle ofre tid og kræfter på noget negativt. Jeg vil gerne understrege for folketinget, at denne prislov i realiteten er en streng prislov, fordi man skal holde sig inden for de to, respektive halvanden procent. Man må ikke indregne mere i priserne, og det vil blive kontrolleret ved stikprøver, og det er vi naturligvis i stand til at gøre.

Jeg vil også gerne fremhæve, at monopoltilsynet hidtil har kunnet opbygge et rimeligt og fornuftigt samarbejde med vore mange tusinde arbejdspladser og deres ledere og medarbejdere, og jeg er sikker på, at samarbejdet også kan etableres på det nye grundlag, som vil foreligge efter folketingets afstemninger.

Tove Lindbo Larsen (S):

Ministeren kommenterede ikke situationen for alle de firmaer, der i de seneste dage har fremsendt en meddelelse om, at de nu hæver deres priser med omgående virkning. Derfor vil jeg gerne her i folketingssalen spørge, hvad ministerens holdning er til, at firmaer benytter sig af den situation, at de forudser

en lovgivning, der begrænser priser og avancer.

Jes Lunde (SF):

Når industriministeren kaster sig over studier af hr. Gert Petersens taler – og det kan jeg da generelt kun anbefale – vil jeg opfordre industriministeren til at læse en lille smule videre. Det var rigtigt, at hr. Gert Petersen i torsdags beskæftigede sig med udbyttebegrænsning og sagde, at det i vidt omfang var en fidus. Det er det også, for hvis man begrænser udbytterne, bliver de jo blot stående i aktieselskaberne og kan så udbetales senere, måske nogle år senere eller måske via stigning i aktiekurserne; det er da rigtigt. Herefter sagde hr. Gert Petersen, at selv ikke dette ønskede regeringen at bebyrde erhvervslivet med. Og det er jo sandt. Selv ikke dette, at man blot skulle udskyde sit forbrug, ville man bebyrde erhvervslivet med, for udbyttebegrænsning er jo egentlig en slags bunden opsparing for kapitalister: de kan ikke få deres penge nu, de skal blive stående i virksomhederne og arbejde i nogle år endnu. Men selv ikke dette lille forslag kunne regeringen genere erhvervslivet med.

Industriministeren beskæftigede sig med, at friaktier også var med. Ja, det er da klart. En lov om udbyttebegrænsning, som ikke begrænsede udstedelsen af friaktier, der kunne kompensere for, at udbytterne ikke steg, var jo helt omsonst.

Industriministeren talte om, at klassekamp var noget, der kun levede i venstrefløjens fantasi. Det var en grå og trist teori, kunne jeg forstå på det hele, og den havde ingen som helst virkelighed i sig. Hvis det nu var sådan, at det med klassekampen kun var en teori, og hvis det kun var noget, som venstrefløjens og universiteterne dyrkede for deres fornøjelses skyld, må man sige, at regeringen har givet en vis hjælp til at forlænge teoriernes levetid betragteligt med den klassepolitik, man har demonstreret i de seneste dage. For vi kan meget klart se, hvem det er, regeringen griber ind over for. Vi er i stand til at dele samfundet op i klasser, i dem, der har produktionsmidler, og dem, der er lønmodtagere, og vi er i stand til meget entydigt at se, hvilken side regeringen slår ned på. Så om ikke andet kan regeringens indgrebet vel medfø-